

fram feb. 1975 for partiet

Diskusjonsblad for Oslo

er du fra Akershus?

Partiet har vedtatt å stille fylkesliste ved valget i Akershus, og i noen kommuner i fylket. En del av stedene er vi på jakt etter folk til å fylle lista, andre steder for å forbedre den.

En lang rekke kamerater som er tilknyttet partiet i Oslo (medlemmer + sympatisører) bor i Akershuskommuner og kan bare stå på lister der.

Vi ønsker derfor en oversikt over disse, med navn, yrke, og adresse (hjemstedsadresse). Sikkerheten må sjølsagt vurderes når det gjelder å stille folk på lista, men i første omgang trenger vi oversikt.

Meld fra til lagsstyret ditt dersom du er en av dem dette angår.

DS i Akershus

direktiv

TIRSDAG 25 FEBRUAR BLIR DET EN STOR DEMONSTRASJON MOT REGJERINGAS FISKERIGRENSEPOLITIKK - FOR 50 MILS FISKERIGRENSE NÅ.

ALLE MEDLEMMER AV AKP PÅLEGGES Å DELTA I DEMONSTRASJONEN OG Å MOBILISERE SYMPATISØRER OG VENNER.

Nærmere om det politiske grunnlaget, sted, tidspunkt, osv. kommer med det første.

DS

● allmannamöte ● i Faglig l.maifront

TORS DAG 27. februar vil Faglig l. maifront i Oslo ha allmannamöte i Folkets Hus, sal M, kl. 1700. Møtet er åpent for alle. Diskusjon av den politiske og taktiske situasjonen.

innhold:

Er du fra Akershus.....	s. 2
Direktiv om Fiskerigrensedemonstr.	s. 2
Allmannamöte i FFF 27/2.....	s. 2
Proletarisering av partiet.....	s. 3
AKP(m-l) 2 år!.....	s. 4
l.mai - sett masselinja i ledelsen	s. 5
SV/DNA og l.mai.....	s. 6
Selvbestemt abort nå!.....	s. 9
DNA og SV - Rodeløkkafolkets fiend.....	s.10
Hva er BPU?.....	s.11
Marx-Engels-skolen.....	s.12
Ting Fritt Palestina.....	s.13
Faglig l.maifront og kvinnene.....	s.14
Avdelingshjelp eller lege?.....	s.15
Alkoholen angår oss.....	s.16
Ikke lærerhets.....	s.17
...men DNA er ikke død.....	s.18
KK-kampanjen.....	s.20
STK-streiken og vårt støttearbeid.....	s.21
MOM(ml).....	s.27

leder:

PROLETARISERING AV PARTIET

I de siste nr. av FFP har vi hatt en debatt om proletarisering. Denne debatten føres også mellom medlemmene i uformelle diskusjoner. Det er allerede noen som har tatt den så alvorlig at de har fulgt oppfordringa om å gå ut i industrien. Proletariseringskampanjen reiser mange problemer. Ennå har ikke DS hatt en tilfredsstillende gjennomdrøfting av hvordan kampanjen bør gå i Oslo. Det kommer. Foreløpig har vi bare noen generelle kommentarer.

FEILAKTIGE TENDENSER VED REKRUTTERINGA NÅ.

I Oslo har vi ikke hatt en klar linje for rekruttering. De som har ønsket å gå på studiesirkel og senere søkt om medlemskap i AKP, har blitt opptatt, hvis de ellers har tilfredstilt kriteriene. Vi har ikke skilt mellom f.eks. arkitekter og industriarbeidere. Vi ønsker fortsatt mange fler som medlemmer av AKP, men dersom vi ikke tar et spesielt grep om hvem vi særlig ønsker som medlemmer, så vil klasesammensetninga etter hvert utvikle seg skjævt, fordi vi prosentvis rekrutterer flere av andre grupper enn av industriarbeidere.

HOVEDMÅLSETTING - KLASSEMESSIG STYRKING

Industriarbeiderne er den ledende krafta i arbeiderklassen. Derfor må partiet også ha sitt politiske og organisatoriske tyngdepunkt i storindustrien, og en stor andel av dets medlemmer må kom-

me herfra. Det må være hovedmålsettinga for partibygginga i flere år framover at arbeiderklassens og industriproletariatets tallmessige styrke skal avspeile seg i partiets sammensetning.

Dette er avgjørende for om partiet skal kunne lede klassekampen i dag, nedkjempe sosialdemokratiet og revisjonismens innflytelse i arbeiderklassen og lede kampen for revolusjonen.

Hvis vi ikke oppnår dette, vil partiet heller ikke kunne bevare og styrke sin karakter av et kommunistisk arbeiderparti. Et parti med et stort antall av medlemmene i ytterkanten av arbeiderklassen og i mellomlagene (småborgerskapet) vil ligge åpent for politisk vakling og splittelse i tider der det er nødvendig å gå mot strømmen eller der partiet er utsatt for hard hets og forfølgelser. Derfor trengset stort antall arbeidere i partiet for å stabilisere det som et kommunistisk arbeiderparti.

HVORDAN BYGGE UT PARTIET I STOR-INDUSTRIEN?

I framtida vil v. sikre rekruttering av arbeider til partiet gjennom verving av medlemmer på arbeidsplassene. Men i dag kan vi trygt si at vi ikke har nok folk ute i industrien til at vi kan basere oss på at disse rekrutterer. Vi er nå

nødt til å legge grunnlaget for seinere verving ved at mange kamerater går ut i industrien. Dette har ikke bare betydning for klassesammensetninga på lang sikt, men allerede i dag styrke vår evne til å føre ut AKPs linjer til en større del av arbeiderklassen, styrke fagforeningsarbeidet, kampen mot SV, osv.

HVEM GJELDER KAMPANJEN?

Kampanjen gjelder alle medlemmer av AKP i Oslo som ikke allerede er i industrien eller i prioriterte bransjer. Mange har hevdet at vi ikke må rasere arbeidet på andre områder (f.eks. lærere, helse/sosialarbeidere) ved å proletarisere. Vi tror at dette er en lite dristig innstilling. Overdreven utplassering er slett ikke hovedfaren i dag. Det er lite trolig at vi risikerer at et flertall av f. eks. lærerne plutselig slutter skolen og tar seg jobb i industrien. Men skulle kampanjen gå så bra at det blir fare på ferde, skal vi nok sikre at det ikke går for langt! Men som sagt, det er ikke fare for det nå. Derfor vil vi støtte de lærerne som sier farvel til kateteret og går ut i industrien.

Denne kampanjen vil først og fremst ta sikte på følgende grupper:

- 1) Ungdom under utdanning, eller som skal begynne på utdanningen.
- 2) Andre medlemmer som arbeider på steder med få ansatte, lite betydning i faglig sammenheng, o.l.
- 3) Enkeltmedlemmer som ønsker å skifte jobb.

Vi oppfordrer alle medlemmer til å ta sin jobb/utdanning opp til ny vurdering og være forberedt på grundige diskusjoner når proletariseringskampanjen kommer opp på avdelingsmøter seinere i vår.

B ■ t.

AKP(m-l) 2 år!

18. februar er det 2 år siden AKP(m-l) vart stifta. Stiftelseskongressen var en viktig historisk begivenhet i Norge. Det var det 4. forsøket på å danne et parti som har stilt seg oppgaven å lede massene fram til et sosialistisk Norge. Vi har et parti som har satt seg store mål, både på kort og lang sikt.

Hvordan er situasjonen idag? Hvordan står partiet idag i forhold til 1973? Hvordan har vi klart å løse de problemene vi har stilt oss, og hvilke kampppgaver står vi overfor nå?

Oslo AKP(m-l) vil markere 2-årsjubileet med et stort festmøte. En av våre sentrale kamerater vil holde festtale. Kameraten vil ta opp den politiske situasjonen i Norge og verden idag. Spesielt vil kameraten som for tiden er i Kina, gjøre rede for situasjonen der.

Det helt konkrete programmet vil komme ut gjennom en egen løpeseddel som vi skal spre, og ellers gjennom Klassekampen. Vi lever en skikkelig rød kultur.

Dette møtet vil være en fin anledning til å få ut en riktig politikk til våre mange venner og sympatisører. Derfor: Ta grundig på mobiliseringa - Vi skal fylle folkets hus.

PS. Det er viktig at kameratene tar med seg penger slik at vi kan samle inn for å dekke arrangementet.

I.mai- sett masselinja i ledelsen

" I over tjue år har vårt parti utført arbeide blandt massene hver dag, og i de siste ti-tolv årene har det snakket om masselinja hver dag. Vi har alltid hevdet at revolusjonen må støtte seg på folkemassene, og at enhver gir en hånd med i arbeidet, og vi har gått imot å basere oss på noen få personer som skal utstede ordrer. Men det finnes ennå en del kamerater som ikke fullt og helt praktiserer masselinjen i sitt arbeide, de forlitter seg fremdeles utover lukkende på en håndfull folk som arbeider avmålt og i stille avsondret ro."

Mao, sitatboka s. 135.

Kamerater Faglig 1. maifront (fff) i Oslo er stiftet. Forslag til program er lagt fram, og blir diskutert og forbedret. Det endelige programmet vil være ferdig i midten av februar.

FFFs program er en oppsummering av den politikk og de krav som arbeiderklassen stiller på en rekke ulike områder. På faglig politikk, boligpolitikk, barn- og ungdom, kvinnepolitikk, internasjonal solidaritet osv.

Dette programmet skal sammen med event. lokale program og paroler, brukes av oss til å diskutere og propagandere for fff, og trekke folk med i 1. maiarbeidet.

Sett masselinja i høysete.

Vårt arbeide med 1. mai som med alt vi gjør, står og faller på hvor flinke vi er til å komme ut til folk med vår politikk, står og faller på vårt massearbeide.

Massearbeide er vår strategiske, politiske linje. Det er massene, arbeidskameratene, de vi omgås vi skal utvikle og mobilisere på vår politikk. Uten at vi gjør framgang her har vi heller ingen framgang i vårt arbeide.

Synes vi at fffs plattform er OK, bra politikk, som representerer våre og massene interesser, skulle det ikke være så vanskelig å gå ut og propagandere for fff.

Still forslag i klubben/fronten osv.

I tillegg til det grunnplansarbeide vi gjør, skal der, overalt hvor vi har folk, reises forslag om tilslutning til fff.

Selv om mulighetene for tilslutning er små, er dette en måte å få ut politikken på.

Det er dessuten vår målsetting at alle klubber/foreninger o.l. skal tilslutte seg fff., derfor er det bare å sette igang.

Framgangen kommer ikke av seg selv, - om vi setter oss med på baken for å vente på at foreninga/fronten er moden til å slutte seg til klassekamptøyet, blir den det aldri. Det er det oss som må kjempe fram, bl.a. gjennom å stille forslag og kjempe for en riktig politikk.

Vi må se forslagsstillinga som en del av vårt mobiliseringsarbeide. Før forslaget tas opp (enten ved at vi har presset fram et møte, eller der avholdes møte om 1. mai) må vi ha snakket med folk, mobilisert dem på politikken og til møtet. Uten at vi har gjort forarbeide kan vi ikke vente at folk skal støtte forslaget.

Du kan henvende deg til partikontoret og be

om at klubben får tilsendt programmet og innbydelse til å delta, om dette er nødvendig.

Når du skal stille forslag bør du ha med flg. saker:

● ta med litt om hva 1. mai er: arb.klassen internasjonale kampdag.

● litt om DNAs 1. mai. Litt om tradisjonene til de røde togene. Fff har de to siste årene vært hoveddemonstrasjonene i Oslo. Det er dette fff 1975 vil følge opp.

● Hva fff står for. Klassekamptog - ikke regjeringstog. FFF retter seg mot monopol kapitalen, mot DNA/Lo-ledelsens politikk, Fff er for arbeiderklassens interesser og et sosialistisk Norge.

● fffs plattform omfatter de viktigste kamp sakene i arbeiderklassen siste året. Det er særlig viktig å mobilisere i fagbevegelsen på kravene om forsvar av streikere retten, mot voldgift, for etterbetaling og de krav som har stått sentralt i streikekampene i høst. Videre fagbeskyttelse, miljø, mot spill med arb, plassene osv.

● fff støtter frigjøringsbevegelsenes kamp og solidariserer seg med alle land og folk som kjemper mot supermaktene USA og Sovjet og mot all imperialisme.

Kamperatene bør understreke tilslutningsprinsippene til fronten: fff ønsker å samle alle progressive som støtter opp om hovedgrunnlaget. Grupper og foreninger skal kunne danne seksjoner, og parolefrihet eksisterer såfremt de ikke strider mot frontens hovedgrunnlag. Grupper har rett til å reservere seg, dvs. markere at de støtter deler av grunnlaget og blir med selv om de ikke har tatt stilling til hele plattformen.

SV/DNA og 1.mai

(KUNSTEN Å FORVIRRE MASSENE:)

Vi har tidligere streket opp vår taktikk overfor SV og hva vi mener SV kommer til å gjøre med 1.mai (jan - FFP). Etter at vi nå kjenner mer til deres og DNAs taktikk er det ingen større endringer i vår analyse, men enkelte utdypninger.

Medlemsmøtet i Universitetet SV (USV) 20/1 om 1.mai hadde Wilfred Hagen som innleder. Hagen sitter i styret i Oslo SV, er NKP'er og Bresjnevist av de store, og kjører samme linje som Rolf Dahl og Kolbjørn Harbu i store trekk. Roald Halvorsen var også til stede.

I hovedtrekk var det brei enighet på at Samorg skulle stå som arrangør, men det var motsigelse på taktikken. Hagen mente SV ikke burde legge fram noe eget forslag i Samorg. Uansett vil Samorgstyret legge fram et forslag, og det ville derfor bare virke splittende å komme med et eget (jfr. SVs Samorg-nederlag i fjor). Hagen ønsket videre en taler fra hver av de to "hovedstrømningene" i arbeiderbevegelsen, som i fjor.

Det store flertall i USV la seg på en litt mindre hårreisende linje. De vedtok følgende hovedparoler:

- For et sosialistisk Norge
- Kvinnekamp er klassekamp - klassekamp er kvinnekamp.
- Mot imperialismen.

De ønsket en taler fra en av de gruppene som var vært i streik i høst. Dessuten ville de ha reservasjonsrett for fronter, leieboerforeninger o.l.

forts. neste side

forts. SV/DNA og 1. mai

De støtter dermed det "foraktelige" Blåsbortvels krav fra i fjor.

Faglig 1.maifront ble ikke nevnt. SV gjør fortsatt som strutsen: holde problemene fra livet ved ikke å ta dem opp.

Ut fra Hagens linje er det tydelig at SV-ledelsen vil legge seg på den aller flateste linja overfor DNA.

OSLO SV's MEDLEMSMØTE

Oslo SVs medlemsmøte 27/1 bekrefter dette. Paroleforslagene som ble vedtatt der (se faksimile) er begrenset til "den politiske tendensen i vedtak fattet (tidligere)" i Samorg. I tillegg til faksimilen vedtok SV at "talerne for dagen bør gjenspeile de to hovedretningene "...osv., og at andre org. kan slutte seg til" med egne paroler, innenfor hovedrammen for toget." (Avgjørelse om parolene skal i så fall fattes av 1.maikomiteen som politisk gjenspeiler Samorgstyret).

For øvrig vedtok SV å fremme forslag om parolen "Nei til tvungen voldgift. Forsvar streikeretten.", men stemte ned et forslag på "Kamp mot klassesamarbeid" med 48-62 stemmer.

Vi ser at både streike-taleren og reservasjonsretten er blitt borte. Derimot fremmes USVs hovedparoler - bare at kvinneparolen er blitt: "Ingen klassekamp uten kvinnekamp."!

Det gjenstår for øvrig å se i hvor stor grad ledelsen i SV føler seg bundet av disse vedtakene. Erfaringene fra i fjor forteller at de tolker dem mye godt som de lyster.

Det som kompliserer dette for Rolf Dahl & co. er APs linje 1.mai. slik den er gjengitt i Arbeiderbladet 25/1.

"Samarbeidskomiteen mellom LO og AP" har streket opp følgende linje:

Hovedparole: "Solidaritet i praktisk politikk - Samling om Arbeiderpartiet." Rein støtteparole for AP, altså.

Videre strekes det opp at verken samorg, fagforeninger eller partiavd. skal medvirke til såkalte enhetsdemonstrasjoner som bare vil gi uttrykk for splittelse på en dag da det framfor alt gjelder å vise samhold og solidaritet. Det skal bare være en taler ved tilstelningene. Dette forhindrer ikke innslag av ungdomsapeller, heter det.

Det heter videre at bare en en samling om AP kan hindre borgerlig flertall ved valget til høsten. Dessuten pekes det på landsmøtet til våren, utan at det trekkes noen konklusjoner.

Ut av dette kan trekkes følgende:

- AP har studert SVs samarbeidsiver og vet at når de kjører kollisjonskurs, så sprekker de SV, slik at noen eller flere biter faller ut. Dette vanskeliggjør SV-kongressen i mars.
- AP har behov for å samle styrkene foran valget, samle folk tettere om toppen, både i et forsøk på å vinne igjen noe av den tapte innflytelsen, men også helt klart for å samle tropene - spesielt i fagbevegelsen - til en mer omfattende kamp mot oss, andre progressive (det store fiertall av SV-ere inklusive) i fagbevegelsen.

For SV vil dette bli en meget vanskelig sak. Rolf Dahl slo på medlemsmøtet i Oslo SV fast at det som hadde

forts. s.

Dette er Oslo SVs forslag til 1.mai-program for Samorg:

FØRSLAG TIL VEDTAK OM 1. MAI FRA STYRET I OSLO SV

på medlemsmøtet 27/1. 1975:

I behandlingen av spørsmålet om 1. mai-demonstrasjon 1975 legger Oslo SV avgjørende vekt på den nye situasjonen som er i ferd med å vokse seg fram i fagbevegelsen. En vurdering av det som skjer på arbeidsplassene, forbundslandsmøtene i fjor høst og ikke minst av vedtak og uttalelser i Oslo faglige samorganisasjon sjøl viser klart de økende mulighetene for å utvikle felles politisk handling og aksjonsenhet i mange saker av største betydning for det arbeidende folk.

1. mai må stå i denne aksjonsenhetens tegn.

Med utgangspunkt i de krav fagbevegelsen sjøl har utformet i kampen mot nasjonal og internasjonal kapitalmakt og for en sosialistisk samfunns-omforming, bør den stille seg i spissen for en sterk og bred mobilisering for disse kravene 1. mai.

Den politiske tendensen i vedtak fattet av Oslo Samorganisasjon bør derfor være rammen for 1.mai-feiringen i Oslo:

- En økonomisk politikk som retter seg mot kapitalen og slutter opp om lønnstakernes kamp:

- Kamp for begrensning av de multinasjonale selskaperes makt i Norge
- Nei til statens inntektsråd
- Nasjonaliser bank- og kredittvesen
- Skjerpet skatte- og avgiftskontroll
- Full etableringskontroll
- Nei til MOMS
- Full lønnskompensasjon
- Effektiv priskontroll

- En boligpolitikk på beboernes vilkår:

- Utvid bostøtte-ordninga
- Høyere husbanklån, lavere rente
- Tvungen offentlig boligformidling
- Ingen øking i strømprisene

- Kamp for bedre arbeidsmiljø:

- Bedre og tryggere miljø på arbeidsplassene. Arbeidstakernes helse foran profitt-hensyn.
- Bekjemp støy, forurensinger og produksjonsmetoder som hindrer et godt arbeidsmiljø.

- For et bedre bymiljø, mot forurensing og støy:

- Ingen takstøkninger på kollektive transportmidler
- Restriksjoner på biltrafikken i sentrum

- Full oppslutning om kvinnes kamp:

- Full likestilling mellom funksjonærer og arbeidere, kvinner og menn.
- Rett til sjølbestemt abort
- Flere daginstitusjoner for barn

- Ressursvern og samfunnsmessig styring av ressursbruken

- Stærkere statlig kontroll med oljeselskapene

- Internasjonal solidaritet mot imperialismen:

- Stans all hjelp til juntaen i Chile. Ingen anerkjennelse av militærstyret. LO boikott militærjuntaen.

Selvbestemt abort nå!

ABORT-LIBERALISERINGA EN BLØFF. -
kampen fortsetter!

DNA-forslaget til ny abortlov er uakseptabelt. Sakens kjerne, nemdene opprettholdes. Videre sikrer ikke forslaget lik behandling av de abortsøkende, den økonomiske, sosiale og geografiske forskjellsbehandling vi har, opprettholdes, likaså nedverdiggjørelsen og umyndiggjøringa.

Forslaget er et svik!

Enhver lov som ikke innfris kvinnes rett til selv å avgjøre, og gir henne rett og mulighet til rådgivning kan vi ikke godta.

SV tier.

Sv vil ikke uttale seg, verken gi kommentarer til forslaget eller komme med palner for videre arbeid.

Vi finner oss ikke i parlamentarisk taktikkeri. Vi må fortsatt kreve at DNA og SV står på valgloftet - og fremmer lov om selvbestemt abort og stemmer enhetlig.

**— Kampen for selvbestemt abort
fortsetter, sier Kvinneaksjonen**

Press DNA og SV.

Send brev til partistyrer, stortingsgrupper og enkeltpersoner - still dem til ansvar for sine løfter.

Bruk kvinnefrontgrupper og andre fora (allammamøter, fagforeninger og klubber) send kopier til avisene (glem ikke KK) og til Kvinneaksjonen, Uranienborgveien 11.

Kampen skal fortsette - kvinnene skal vinne! gh.

forts. SV/DNA og 1.mai

stätt i Arbeiderbladet var bare tull, og APs samlingsmøte samme kveld viste at både form. i Samorg og sekr. i Oslo AP kjørte på med mildere toner når det gjaldt 1.mai. Det skulle tyde på at AP duker for samme kjøret som i fjor: først ei hard linje, så ei mjukere. Resultatet er i alle fall at SVs grunnorganisasjon vil bli gående i lammende uvisshet og sveve mellom håp og tro og tvil et sted.

Vårt utgangspunkt er derfor det aller beste. Vi har en front med et politisk program. Uansett vil det ta lang tid før SV får summet seg, eller får klarhet.

Vi må derfor raskest mulig få Faglig 1.maifront opp i klubber og foreninger, helst på medlemsmøte, men også på styremøter. Hold fram vårt tog som klassekamptog og Samorgs som et støttetog for AP og regjeringa. Vi må stå på to bein: ikke bare kritisere AP, men også holde fram vårt eget program for dagen.

Der det dannes lokale Faglig 1. maifront, skulle situasjonen være gunstig for å trekke til oss lokale SV-ere etter det som er skjedd. Men det må handles raskt, før SV-ledelsen får strammet tøylen. Dessuten bør vi være klar over at SV er i en meget vanskelig situasjon når det gjelder samling. Det vil derfor være større problemer enn vanlig for ledelsen å holde grepet.

- FÅ VEDTAK FOR FAGLIG 1.MAIFRONT
MOT DNA-TOGET

- RASK UTBYGGING AV FAGLIG 1.MAIFRONT
LOKALT.

DS / OVE

DNA og SV – Rodeløkkabeboernes fiender

I Rodeløkkakampen og i det hele tatt i boligpolitikken er det lite som skiller DNA og SV. En kommuneansatt sa det omtrent slik da Gynt Krag gikk ut av DNA med kurs mot SV: "Det er ikke så farlig om DNA mistet henne, de har jo Roar Wik:" (Som folk veit er han kommunalrådmann for SV)

For å foreta en kort oppsummering av hva som har skjedd i Rodeløkkasaka: Beboerne i allianse med små lokale næringsdrivende kjemper mot kommunens og byggekapitalens (OBOS) planer om rasering av Rodeløkka. I boligutvalget gikk "arbeiderrepresentantene" fra DNA og SV rett mot folkeviljen og fattet vedtak som betyr sanering av 3/4 av Rodeløkka. Etter dette råtne vedtaket fikk Rodeløkkabeboerne stor støtte fra fagforeninger, (bl.a. fra telefonsentrakmontørene), borettslag, vel- og streksforeninger, leieboerforeninger og politiske org. Det er samlet inn mellom 3 000 og 4 000 underskrifter på kravet: Rehabiliter Rodeløkka på beboernes vilkår.

SV fikk trøbbel med sine medlemmer og tok saka opp på et medlemsmøte. Resultatet viser hvor svakt opposisjonen står i SV og hvor flinke ledelsen er til å føre medlemmene bak lyset. Det ble fattet et sjølmotsigende og uklart vedtak om at SV går inn for rehabilitering og vil bruke saneringsloven på hele Rodeløkka. Dette til tross for at Roar Wik både skriftlig og muntlig har forklart at saneringsloven betyr rasering.

SV sier at kommunen skal eie all grunn for å hindre spekulasjon – enda kommunen er den største spekulanten på Rodeløkka. Folk på Rodeløkka har ingen vansker med å gjennomskue SVs vedtak, men vedtaket har skapt forvirring blandt SVs medlemmer.

Da beboerorganisasjonene i sentrum den 4. desember i fjor arrangerte fakkeltog og festmøte til støtte for Rodeløkkabeboerne ville verken DNA, SV, AUF eller SVU støtte arrangementet. Det gjorde derimot ungdomsorg. til Jenterpartiet, Venstre (også lokallag av Venstre) og Høyre. AKP, NKS, RU og Rød Front i DNS støttet siølsagt.

Men DNA og SV føler seg utvilsomt presset av den breie støtten som Rodeløkkabeboerne har fått. Det siste utspillet fra finansrådmannen Bernt H. Lund (DNA) som er et arbeidsdokument til Roar Wik (han skal lage den endelige utforminga!) viser dette. Der heter det "Finansrådmannen tror ikke at det i dag vil være riktig å fatte et saneringsvedtak – altså et vedtak om ekspropriasjon – for det såkalte saneringsområdet på Rodeløkka"... og "det fattes saneringsvedtak for randsonen mot Verksgt/Gøteborggt"... Videre: "både av økonomiske og miljømessige grunner er det ønskelig å gå skrittvis fram i stedet for med ett slag å skulle gjennomføre en totalplan. Det er spørsmål om en ikke prinsipielt bør legge en slik fremgangsmåte til grunn for saneringsarbeidet i Oslo. Mindre saneringsenheter er på mange måter lettere å behandle, ikke minst av hensyn til det informasjons-

som må drives i forbindelse med sanering".

Dette siste har Roar Wik også gitt uttrykk for på en ekstraordinær generalforsamling i OBOS nylig. Vi kan derfor vente oss at Wiks innstilling vil være i tråd med finansrådmannens.

Hva sier sitatene overfor oss?

1. Det nytter å slåss for rettferdige krav. Fra å fatte saneringsvedtak for 3/4 av Rodeløkka, begrenser man seg nå til to gater i randsonen.

2. Arbeidsdokumentet går ikke på noen måte inn for at det øvrige området skal rehabiliteres. Det er bare politisk umulig idag å fatte saneringsvedtak for store deler av Rodeløkka. Planene er på ingen måte oppgitt.

Den nye taktikken fra DNA, SV og kommunens side kan karakteriseres som "bit for bit" taktikken, en taktikk som har blitt benyttet i årtier og som tidligere og som har gjort at det opprinnelig Rodeløkka stadig har skrumpet inn.

Nå er det viktig å få presset fram en prinsipiell avgjørelse i bystyret om Rodeløkkas skjebne. Opinionen er sterk og andre gunstige faktorer er at 1975 både er arkitekturvernår og kommunevalg. Derfor må støtten til Rodeløkkabeboerne intensiveres.

Saml underskrifter på kravet om rehabilitering av hele Rodeløkka på beboernes vilkår. Ta saka opp på allamnamøter, i borettslag og i de klubbene og foreningene som ikke har gjort det allerede.

G ■

hva er Bpu?

(ved en av dem)

Vi har inntrykk av at mange medlemmer ikke vet at bypolitisk utvalg (BPU) eksisterer. Vi har fått få henvendelser fra medlemmene. Derfor denne korte orientering.

Bypolitisk utvalg er et utvalg i DS. BPU skal være ansvarlig for utviklinga av bypolitikken vår i Oslo. Herunder hører bolig-, miljø, trafikksaker etc. BPU skal utvikle seg til å lede boligavdelingene på disse felter gjennom direkte kontakt med laga, og gjennom konferanser.

BPU er ennå i startfasen, og har vært nødt til å legge mye av kreftene på arbeidet med å samle erfaringer, foreta undersøkelser.

Litt om hva BPU har drevet med dette halvåret:

- foretatt undersøkelser i boligavd. om arbeidet i borettslag, streks- og velforeninger
- det er blitt laga tre artikler om boligspm., som avdelingene kan studere (fås kjøpt på partikontoret). En om boligspm. generelt, en om OBOS og

arbeidet i borettslag, og en om kampen Dette vil det bli gjort tiltak for å
i eldre byddeler. rette på i tida framover.

- diskutert bydelsutvalgenes rolle og vår linje overfor dem.
- diskutert politikken vår for eldre byddeler

BPUs viktigste oppgave denne høsten har vært Rodeløkka.

Det vi kan oppsummere er at vi har kommet et godt stykke på vei m.h.t. politikken vår for eldre byddeler, men at vi henger etter med politikk for nyere byddeler og borettslag.

Vi har planer om å få avholde konferanse for boligansvarlige i boliglagene i god tid før 1.mai. Har dere saker dere mener bør opp, eller som BPU bør ta seg av, kan dere levere det gjennom vanlige kanaler eller på partikontoret.

Medlem av BPU

Etter en oppsummering av skolens virksomhet sist høst, har vi nå lagt opp til et noe mindre program for våren. Vi vil senere sende ut et opplegg som vil gå fram til kommunevalget. M-E-skolen vil nå være fast knytta til DS og vår virksomhet vil være underlagt dem.

I dag har skolen gående en sirkel på trinn 1 og en sirkel på trinn 2. Dessuten er vi inne i siste del av studiekampanja for styrer og utvalg i distriktet.

Det er enda ikke bestemt hvilke studie-tilbud vi vil ha i denne perioden.

For å rette opp endel av feilene fra i høst vil vi nå arrangere kurs eller sirkler hvis vi har sikra et visst minimum av deltakelse. Derfor vil vi

gå over til bindene påmelding til de fleste kurs.

Opplegg for stormøter denne våren:

1) Faglig politikk.

Kommunistenes rolle i streikekamper - historiske erfaringer og lærdommer fra høstens og vinterens streiker.

2) "Sosialistpartiet" - et mer moderne sosialdemokratisk parti. Samlinga av SV - hva ble resultatet. En sentral kamerat oppsummerer kongressen. En annen kamerat vil trekke opp de politiske skillelinjene mellom SV og Red Valgallianse her i Oslo.

Tid : 18 eller 19 mars.

Kamerater som har spesielle ønsker for møter og kurs i Marx- Engels - skolen kan komme med forslag gjennom DS.

I tillegg vil det komme et møte om kvinnepolitikk. Annonseres seinere.

Ting Fritt Palestina!

Vær med å skaffe 600 nye tingarar til Fritt Palestina.

Den 14-15 desember 1974 avholdt Palestinakomiteen sitt 4. landsmøte. Dette var eit viktig steg framover i solidaritetsarbeidet for det palestinske folket. Palestinakomiteen har no grupper i dei fire største byane i landet, og kontaktar på ei rekke mindre stadar.

Framgang i norsk opinion.

Dei siste åra har norske opinion gjort store sprang framover med omsyn til synet på staten Israel og palestinarane sin kamp. Årsaka til dette finner vi først og framst i framgangen til det palestinske og dei andre arabiske folka sin kamp. Lillehammermordet viste og på ein blodig måte karakteren til terrorstaten Israel. Dette opna nok auga på ein god del folk. Men sist og ikkje minst har Palestinakomiteen si verksemd gjort ein del. Kan hende ikkje så mykje ved direkte kontakt, men ved å vere ein faktor som har tvinga ymse organisasjonar til å halde ei anstendig linje ovafor palestinarane sin kamp.

Styrk propagandaen.

Palestinakomiteen har i løpet av desse åra utarbeida ei rekke studier, og står samd og konsolidert på dei viktigaste spersmåla. Landsmøtet slo fast at den viktigaste oppgåva no var å styrke propagandaen - særleg Fritt Palestina.

Kvifor Fritt Palestina?

Vi i Palestinakomiteen har lært at skal vi få ut vårt syn må vi gjere det sjølve, vi må lite på egne krefter. Gong på gong opplever vi at avisane

teker å ta inn innlegg frå oss. Skal vi vere sikra å få ut meiningane våre må vi prente det sjølve. Løpesedlar og brosyrrar kan vere bra, men dei kostar mykje. Skal vi få ut stoff regelmessig og uten for store utlegg, må vi gje det ut som avis. Og denne avisa er Fritt Palestina.

Mykje kan seiast om Fritt Palestina. Avisa har ikkje alltid vore så god som ein kunne ynskje, ho har ikkje kome ut regelmessig, forma har vore dårleg osv. Mykje av årsakane til dette ligg i dårleg økonomi, høge prent- og papirprisar og dårleg opplag. Skal avisa bli billigare, må opplaget opp og jamn økonomi må sikrast av ein fast stamme tingarar. Derfor lanserte landsmøtet ein kampanje som skal gå ut året:

600 nye tingarar til Fritt Palestina.

Er du tingar av avisa? Ynskjer du at Fritt Palestina skal verta betre?

Eit brennpunkt i arbeidet for å bygge økonomien til avisa er verging av nye tingarar. Tegn deg sjølv og alle venene dine som tingarar på avisa. Send namn og adresse til

Fritt Palestina, Boks 107, Blindern, Oslo 3.

Pengar treng du ikkje sende no - vi vil sende deg avisa og innbetalingsblankett.

Planer:

Pal.kom vil gi ut en ny studiesirkel i slutten av februar.

10-17. mars vil det bli arrangert Palestina-uke. Programmet er foreløpig ikke klart, men alle oppfordres til å slutte opp når det foreligger.

fordeltelse s.14

Faglig 1.maifront 1975

og kvinnene

Kvinneseksjon i Faglig 1. maifront.
1.mai er arbeiderklassens og folkets int ernasjonale kampdag. Faglig 1. maifront og tidligere RAF har de siste årene samlet stadig flere grupper om sin politikk denne maidagen.

I fjor gikk Kvinnefronten i toget med egne paroler. Dette er noe vi må kjempe for i år også, at organisasjoner som KF, som ikke har tatt stilling for eller imot f.eks. sosialisme også skal bruke denne dagen til å kjempe for sine krav. Ikke fullt så bra var det at KF samtidig gikk i samorgtoget.

Med paroler som gikk på retten til arbeide, kampen for sjølbestemt abort, flere og rimeligere daghjemsplasser osv. trampet kvinnefrontene side om side med nettopp de som hindrer oss i å få gjennomført krava.

I hovedsak fungerer en slik markering som et radikalt alibi for DNA/LO-toppen.

I år må vi kjempe for at Kvinnefronten ikke skal gå i tog sammen med fiender av frontens politikk. Vi kan ikke gå i tog sammen med DNA/LO-toppen, selv om samorg. står som arrangement.

Det er en liten mulighet for at SV lager eget tog 1.mai. I så fall må vi vurdere hva slags tog dette blir. Blir det reint partitog, kan det bli umulig for f.eks. KF å gå der.

I 1975 danner vi en egen kvinneseksjon i Faglig 1.maifront (fff). med eget arbeidsutvalg for å sikre en

kraftig, samla markering av at norske kvinner er bevisste på hvilke krav det er riktig å reise mot kvinneundertrykkinga, og vet hvem som er fienden nemlig monopolkapitalen og DNA/LO-ledelsen.

Dette innebærer at det i kvinneseksjonen vil komme paroler som de enkelte kvinneorganisasjoner ikke kan ta stilling til. Derfor vil vi tilby hver organisasjon egen seksjon innen kvinneseksjonen, med rett til å reservere seg, dvs. markere at de støtter deler av grunnlaget og blir med i toget, selv om de ikke kan ta stilling til hele plattformen av hensyn til sitt eget politiske grunnlag. Men de enkelte parolene må sjøl sagt ikke rette seg mot hovedparolene verken i toget som helhet eller for kvinneseksjonen.

Et opprop, undertegnet av en rekke kvinner vil bli sendt til fagforeninger, organisasjoner og enkeltpersoner. Her inviteres det til et møte hvor vi ønsker å diskutere et forslag til plattform for kvinneseksjonen i fff.
GJØR 1 MAI. TIL EN KAMPDAG OGSÅ FOR KVINNENES KRAV!

KAMP. MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING!

L. [redacted]

forts. fra side 13

I løpet av våren vil det også komme spesielle studiebrav om Fredsplaner (Palestinostan) og om Frigjøringsbevegelsen (revidert)
Kamerat i Palkom.

Avdelingshjelp eller lege?

HVORDAN TJENE FOLKET PÅ BEST MÅTE INNAFOR HELSE- OG SOSIALSEKTOREN?

Årsaken til at vi tar opp dette emne er en tendens vi har sett til at kamerater som har begynt (valgt) en utdannelse, slutter for å starte på noe annet (eks. sykepleier - medisin, sykepleier - artium, osv). Dessuten har vi i vår avdeling mye gjennomtrekk av poengsamlere som skal på sosialskole, medisin eller psykologi. Alle disse tenker i ei bestemt retning - "høyere" - helst akademisk utdannelse.

Har disse kameratene spurt: "Tjener vi folket på best mulig måte ved å gjøre dette?"

Generelt: hvordan skal vi tjene folket best?.

Arbeiderklassen er objektivt den mest revolusjonære klassen, ut fra den materielle situasjonen (-for å løse sitt problem må den sprengte borgerskapet):

1. p.g.a. proletarietets stilling i produksjonen,
2. kamperfaringen (derav høyere organisasjonsformer enn f.eks. bøndene)
3. den har lite ("bare sine lenker") å miste.

Det fins også andre revolusjonære lag: bønder, fiskere, intellektuelle. Disse gruppene kan ha reaksjonære ideer som ikke samsvarer med gruppas objektive interesser så lenge monopolkapitalen angriper. Monopolkapitalen truer ikke bare arbeiderklassen, men også deler av småborgerskapet (eks. småbønder). Følgelig slåss vi i AKP for å skape allianse med ulike sjikt innafor småborgerskapet.

Småborgerskapet har sine spesielle trekk som klart skiller det fra arbeiderklassen:

- det utgjør en mindre del av samfunnet,
- arbeidsmessig spredt (eks. bøndene)
- ikke organisatorisk samlet - mindre mulighet til enhetlig kamp.

Hvor står så vi som jobber i helsesektoren?

Jeg vurderer det slik:

Sykepleier, sosionom, arbeidsterapeuter: laveste trinn i småborgerskapet.

Avdelingshjelp: arbeiderklassen.

Studenter: ulike lag ut fra hvilken klasse de kommer fra.

Leger: høyere trinn i småborgerskapet.

Vi ønsker på det nåværende tidspunkt å rekruttere alle som er enig i vår hovedlinje - og som har et skikkelig klassestandpunkt.

Men - på den annen side:

tilsaget til partiet kan gå spontant, og da kan det lett gå galt. Derfor må vi ha en bevisst rekrutteringspolitikk, og spesielt bygge ut partiet innafor arbeiderklassen som den ledende og mest konsekvent revolusjonære klassen.

Og - da kan vi heller ikke la kadre innafor partiet føre en politikk som gjør at folk svømmer over stakk og tein i alle retninger!

Bevisst politikk - ellers kan det andre klasseinnholdet i partiet, fordi vi lever i et borgerlig samfunn som har tilsvarende innflytelse.

HVA BETYR DETTE FOR OSS?

Har de kameratene som begynner på medisin istedetfor sykepleien, de sy-

kepleiere som tar artium for å studere "et eller annet", forstått dette med arbeiderklassen?

En sykepleier står nærmere arbeiderklassen enn en lege ut fra de materielle forholda. Vedkommende fjerner seg fra sin klasse - klatrer oppover.

Jeg mener ikke det er noe galt med leger, vi trenger dem! Men spørsmålet må bli: trenger vi at disse kameratene skal bli leger? Ligger behova der? Er det sine egne lyster og behov eller partiets behov som skal gå foran? Er det da et poeng å klatre vekk fra det sjiktet som har størst mulighet til å være ledende i kampen?

Vi har stor interesse av (vi trenger!) at sykepleiere, avdelingshjelpere blir kommunister.

På sommerleiren i fjor spurte vi: Hvem skal organisere arbeiderkvinnen om vi ikke gjør det sjøl? Hvem skal organisere avdelingshjelpene om vi ikke gjør det sjøl?

Disse tankene (handlingene) om å skifte yrke er utslag av borgerlig tankegang.

Hvorfor ikke tenke den "andre veien": hva med å jobbe som avdelingshjelp eller gå ut i industrien?

Det er klasseinnhold i tenkinga. "Arbeiderklassen lider" er en tankegang som ofte dukker opp hos oss helse- og sosialarbeidere (og SV-ere). Vi ser oss ikke som en av klassen, men en som "skal hjelpe til".

Javisst er arbeiderklassen lidende, men også ledende! Og da må vi ikke forlate den, men jobbe med.

Dette innlegget er ikke et angrep på de intellektuelle, vi har bruk for dem også - forutsetninga for revolusjonen er en forening av disse med arbeiderklassen.

Men i dag trenger vi ikke mest denne gruppa i partiet. Vi trenger sykepleiere, avdelingshjelpere og vanlige arbeidere!

R

(saksa fra diskusjonsavis i partiavd. Noe forkorta.)

ALKOHOLEN angår oss

Jeg er helt enig med kameraten som skriver i FFP for juni at det er nødvendig med ei skikkelig analyse av rusgiftbruk og misbruk.

Sosialimperialistene mener at det store alkoholproblemet i Sovjet er et velferdsproblem. Slike analyser bunner i reaksjonært menneskeyn og total mangel på analyse.

Jeg mener at alkohol, hasj og alle andre rusgifter må bedømmes ut fra de bedøvende virkninger på hjernen. Borgerskapet ønsker selvfølgelig at proletari-

et bedøver seg så mye at de holder kjeft, men uten at det går ut over produksjonen.

Jeg har hørt ledende folk i narkotikapolitiet si at de ikke vil stoppe hasj-smuglinga helt, for da får andre grupper i politiet så mye å gjøre med aggressiv ungdom som lager bråk og kvalm.

Alkoholisme er en sjukdom som er avhengig av tre faktorer.

Hver for seg kan disse være vesentlig for utviklinga av sjukdommen, men som regel alle tre i like stor grad. Det er alkoholemengden, tiderommet som alkoholemengden blir konsumert over og den psy-

forts. s.

Ikke lærerhets-.

Når H. angriper meg for å drive med lærerhets, bruker hun følgende metoder:

1. Hun beskriver undertrykkinga av lærerne med mange viktige momenter (som sikkert er riktig mange steder), og laster meg dermed for at jeg i intervjuet bare trakk fram det avgjørende momentet for meg, nemlig som jeg uttalte: "...retting og forberedelser hver eneste kveld." (Det ligger vel snublen nær å trekke slutninga: ...hver eneste kveld ----> hardt arbeidspress, ikke sant H.?)

2. Når jeg snakker om forskjeller mellom arbeider- og studentmiljø, snakker jeg om min erfaring, og jeg vil understreke:

- A. Gjennom alle år har jeg blitt utsatt for språklig undertrykking, først og fremst av lærere som renskt språket mitt for østkantuhumskheter.
- B. Også på lærerskolen blei jeg av studenter ofte møtt med misbilligelse for dialekta mi. Det er jo jævli å høre etter et anti-EEC-innlegg at jeg snakka så stygt!
- C. Tendensen til teoretisering er større blant studenter enn i arbeidermiljø.

Er det urimelig å skildre disse forskjellene med å si at vi ikke snakka samme språk? H. hopper bukk over min erfaring fra arbeidermiljø og studentmiljø, og bruker emnet som springbrett til å stille spørsmål som insinuerer at jeg ikke snakka om undertrykkinga blant lærerkollegene.

Bare på ett punkt i den angivelige lærerhetsen tar du stilling til det jeg konkret uttaler i intervjuet, nemlig til min påstand om at på skolen formidler du (som lærer) jug og dikt og teoretisk lærdom langt fra virkeligheta. Til dette sier du: "Ungene er arbeiderklassens barn, de er revolusjonens framtidige fortropp. Hvem skal lære dem å bruke hue?"

Er dette slik å forstå at bare det blir nok progressive/revolusjonære lærere, så er "revolusjonens framtidige fortropp" sikra? I så fall, H., tenk nå litt på det du sjøl skreiv om lærernes situasjon:

"ingen innflytelse på arbeidssituasjon."

"Ideologisk undertrykt inntil det kvalmende."

"....faller vi utenfor arbeidervernloven."

"psykisk nedbrutt før tida." osv.

Jeg er helt enig i at det trengs kommunistiske lærere, og mange av dem, men akkurat nå er det viktigere å få oppretta ei rad med nye industrilag, og å styrke de svake.

Så noen kommentarer til "arbeiderromantikken".

I intervjuet uttalte jeg: "Jeg synes det er mer givende å produsere noe enn å undervise unger." Med det mente jeg kort og godt at jeg trives bedre med kroppsarbeid enn den frustrerende oppgava å være en del av statens undertrykkelsesapparat ovafor unga. H. tolker dette til at jeg (fabrikkslaven) "tilfredsstiller skaperkrafta" mi på fabrikkgolvet. Til det kan jeg bare si: Mi og andrearbeidsfolks (også Læreres) skaperkraft kan vel først tilfredsstilles under proletariats diktatur, når vi produserer for folket.

Det som H. tror er en personlig tilfredsstillelse ved fabrikklivet er 1. kameratskapet og stilen arbeidere imellom, og 2. det faktum at politikk er en viktig og akseptert del av fagforeningslivet.

Ja, at du tror dette, H., tyder på at du ikke står arbeiderromantikken så fjernt. Tenk på all råtten-

skapen som bl. a. DNA's ideologi har forsumpa svært mange miljøer med.

H.

PS. Jeg mener at partiet bør gjennomføre ei større kampanje blant ungdom under utdanning og studenter som er medl. eller symp. av partiet og RU., for å få dem til å bryte med ei akademisk karriere, og til en viss grad ei kampanje blant folk akademiske yrker. Hva mener du, H.?

...men DNA er ikke død...

(ELLER: KAMERATER, FIENDEN ER VELORGANISERT!)

1974 var det hardeste kampåret siden krigen. Telefonentralmontørenes streik er en av de viktigste vi har hatt. Den har vært en stor inspirasjon for klassen på tross av alle forsøka på å juche den ihjel. Arbeiderklassen er langsomt i ferd med å erobre tilbake tapte lærdommer. Både DNA og NAF frykter året som kommer. Desperasjonen de la for dagen under de to siste streikene viste klart og tydelig at de vil gjøre alt for å knekke tilløp til kamper nå. 1975 har sjokkåpna med 2.5% prisstigning. Utsiktene er minimum 11% i løpet av året. Den økonomiske politikken som DNA legger opp åpner for en beinhard utvikling av oljeindustrien. Den ensidige investeringa rammer de profittsvake bedriftene, jordbruk og fiske. Meldinger om innskrenkninger og konkurser er begynt å komme. Vi er inne i ei dyrtid som aksellererer mot krisetid. Målet for DNA er å sikre seg en fast posisjon som monopolkapitalistgruppe, gjennom bl.a. Statoil, og de forbereder seg på imperialistiske framstøt. Med dette som bakgrunn er 75 duka for harde kamper.

BLÅTT I BLÅTT I BLÅTT...

For DNA er det spesielt viktig å stoppe alle tilløp til kamp fra arbeidsfolks side. Ikke bare fordi det er ei oppgave som NAF har lagt på lakeiene sine, men også fordi DNA sikrer sin plass som monopolkapitalister gjennom

-politiske posisjoner - regjeringsmakta og dermed kontroll med stat-

lige foretak, og
-kontroll over fagbevegelsen og dens foretningsforetak.

Derfor blir enhver kamp som foregår i fagbevegelsen en kamp som rører ved hjerterøttene til en av de sterkeste monopolgruppene i landet: AP/LO-toppen.

LO/AP-toppen består ikke av villfarne, degenfrerte arbeiderrepresentanter, men tilhører folkets hovedfiende. Under seg har de et stort og omfattende apparat, og innenfor dette finner vi alle grader av "lydighet" - fra kapitalens blinde lakeier til villfarne, men i utgangspunktet "hederlige" småpamper. AP/LO-toppen må til tider drive politisk kamp for å tukte enkelte av disse inn på linje igjen, men hovedkarakteristikken av apparatet har til nå vært småpampenes nesten totale lydighet under toppen.

Nettopp fordi fagbevegelsen er et av de beina som DNA står på, er det nødvendig for oss å fjerne alle illusjoner både vi og massene har om sosialdemokratiet.

De siste åra har vært prega av framgang for klassekamplinja. Viktige posisjoner er erobra fra sosialdemokratiet. Bevegelsen mot venstre har trua DNA alvorlig. Hva gjør monopolkapitalen når den ser posisjoner trua? Den sitter ikke med henda i fanget. DNA har generasjoners erfaring i å slå tilbake framstøt fra massene. De har hatt statsmakta i over 30 år. De har en vel skolert kader som kjenner fagbevegelsen ut og inn. De er den best

organiserte monopolgruppa her i landet. Det betyr en ting - organiserte framstøt for å sikre posisjoner og erobre tilbake tapte.

Den kampen er begynt. Eller rettere, den har pågått helt siden DNA merka det minste tegn til styrking av venstresida. Det er et faktum at LO-sekretariatet har diskutert oss med jamne mellomrom, og det er et faktum at vi nå i en rekke klubber og foreninger ser framstøt etter felles mønster. Både vi og SV er målet. Sjel om DNA veit at SV ikke representerer noen fare for monopolkapitalismen, at de kan kjøpes opp på ulike måter, skal de knekkes. DNA ønsker ikke å dele makta med noen. Metoden for framstøtet er i første omgang å knekke til mot oss i allianse med SV, dernest ta SV. Alle metoder blir brukt. Om ikke massene kan mobiliseres mot oss, gjør de forsøk på å ekskludere våre fremste folk og er tilogmed villig til å splitte opp etablerte foreninger for å isolere oss. Med bakgrunn i hva som står på spill for DNA og med kjennskap til hva de har praktisert før, kan vi vente oss de mest rabiate framstøt. Antikommunisme, personforfølgelse, trusler om økonomiske sanksjoner, sparken fra jobben, o.l. er metoder vi må forberede oss på at de vil bruke.

Kommuneforbundet er et godt eksempel på hvordan DNA legger opp kampen. Her er motsetningene mest tilspiss. På grunn av den rabiate oljeinvesteringa fra statens side har statsmidler som vanligvis går til kommunene blitt skåret drastisk ned. Dette har bl.a. ført til at Oslo kommune

har gått til ansettelsesstopp. Helse og sosialbudsjettet er også skåret ned, og det rammer svære grupper av de kommuneansatte. Denne tilspissa situasjonen, kombinert med at DNA har mista viktige posisjoner her, har ført til en rekke framstøt.

I Sporveien har f.eks. AP brukt sitt grep om noen nøkkelpersoner innenfor bussgruppa til å true med splittelse for å passifisere foreningen.

I sosiale etater forsøkte forbundsledelsen med utagningspunkt i en politisk demonstrasjonsstreik å ekskludere flertallet i foreningsstyret for å ha støtta en tariffstridig konflikt. Også her er det planer om å splitte ut ei gruppe som DNA har sterk kontroll over. Her har DNA lidd et midlertidig nederlag fordi massene ble mobilisert mot det reaksjonære framstøtet.

Samtidig med slike framstøt i fagforeninga har DNA også systematisk begynt å styrke partiapparatet i dette forbundet. Både på Operaen og i Renholdsverket er det oppretta partilag. Interne skriv fra partilag viser at DNA har klart opplegg forframstøt i Kommuneforbundet.

Det er ikke bare her dette foregår. Tendensene er klare for resten av fagforeninga også. Dette er et nøye samkjørt opplegg leda av DNA/Lo-toppen. De har sine dyktigste folk på jobben og de mobiliserer hele organisasjonen og hele omlandet sitt. F.eks. har de i disse dager en faglig/politisk konferanse i Oslo for 700 folk. Konklusjon: fienden er godt organisert. Klassekampen tilspisser seg. Så hva med oss, kamerater? Hvor stålsatt er partiet og hvor klare til kamp er vi?

Vi har hatt store framganger, men vårt arbeide er langt fra godt nok. Vi har enda ikke kalrt å avsløre DNA/Lo-ledelsen politikk og taktikk grundig i fagbevegelsen. Det store flertallet fagorganiserte har fortsatt store illusjoner om DNA, og det hender at vi støter på illusjonsfylt tankegods hos en og annen innenfor partiet også. Slike illusjoner må bekjempes, i og utenfor partiet. Vi må stadig spørre oss sjøl om vi fører en konsekvent og riktig linje mot DNA/LO-toppens monopolakpitalister og aldri gi dem rist eller ro til å styrke grepet sitt over massene i fagbevegelsen.

Hvordan har vi klart å realisere parolen: Styrk fagbevegelsens kampkraft?

Det er bare en vei å gå i dette arbeidet: mobilisering av massene. For oss betyr det å gjøre fagforeningene og klubbene til mer demokratiske organisasjoner der medlemmene får stor reell innflytelse over politikken. Det betyr å aktivisere medlemmene, mobilisere dem til kamp mot sosialdemokratenes passiviserings og "stemmekvegs"-politikk i fagbevegelsen.

Har vi maktet dette i tilstrekkelig grad? Neppe. Vi er såvidt igang, men det meste står igjen. Det vil kreve et stort og slitsomt arbeide for våre medlemmers side, men vi må aldri vike en tomme fra denne veien. Alle side-steg (f.eks. av typen "tillitsmanns-parlamentarisme") vil straffe seg ubønnhørlig. Uten massemobilisering er vår øvrige faglige arbeide lite eller ingenting verdt.

Sjøl om vi kan vise til store og viktige seire i tida som har gått, må vi ikke fristes til å tro at det er godt nok - og særlig ikke når DNA begynner å leite fram de store sleggen. Vi må - hver på vårt sted - analysere våre svakheter og korrigere disse.

Dette er bare noen foreløpige tanker av en diskusjon vi mener bør fortsette. Spaltene i FFP er åpne for innlegg. Kom igjen.

FU/R

2500 NYE ABONNENTER

KK-KAMPANJEN:

24/1 lå vi på

89,6%

av målsettinga. Ja, så var det bare de siste 10 innspurt-prosentene igjen. Det siste kraft-taket, altså...

STK -streiken og vårt støttearbeide: oppsummering.

(se også Aspenqvist's oppsummering på neste side)

Telefonsentralmonterestreiken er slutt -, en konflikt som utviklet seg til den politisk mest framskredne i et av etterkrigstidas største streikeår. STK-streiken er et skole-eksempel på hvordan en streik kan utvikle seg etter- som hvordan de ytre forholda skifter.

●●●●●●●●

Kort oppsummering av hva som har skjedd siden 7. oktober, da streiken brøt ut:

- NAF's sabotasje av meklinga.
- Lockout-trusel mot 90 000 mann og knallhardt press mot heismontørene, som resulterte i at disse aksepterte et svakt tilbud.
- Et forslag fra riksmeklingsmannen til telefonsentralmonterene som de streikende avviste og karakteriserte som en provokasjon.
- NAF's trusel om lockout av 4-5000 mann.
- Telefonsentralmonterenes vedtak om ikke å bøye seg for en eventuell voldgiftsdom.
- Regjeringas beslutning om å gå inn for tvungen voldgift.
- Det siste tilbudet, som altså blei vedtatt, med 198 mot 32 stemmer.

●●●●●●●●

De streikende har holdt ut i 15 uker. Til tross for press fra arbeidsskjøperne, borgerpressa, TV/radio, løgnpropaganda og forvrengning av krava og forholda deres, press fra LO- og forbunds-

ledelse, og sabotasje i støttearbeidet fra DNA'ere og SV'ere på forenings- og klubb-nivå. Men også på grunn av den store støtten, politisk og økonomisk, som de har fått fra fagbevegelsen, studentmassene, skole-elever og innsamlinger lokalt og via stands -, i hovedsak kommet til på initiativ fra kommunistene og våre venner og sympatisører.

●●●●●●●●

Hva var telefonsentralmonterenes utgangspunkt da de vedtok å gå til streik, når det gjelder kamperføring?

I et intervju i KK, karakteriserer en av monterene foreninga si som en ganske vanlig "sofaforening" inntil i høst, med temmelig passive medlemmer, og en liten kjerne aktive. I tillegg har telefonsentralmonterene et arbeid som gjør at de jobber spredt, enkeltvis eller i smågrupper, noe som betyr at svært få kjente hverandre noe særlig før streiken, de utgjorde en veldig lite sammensveiset gruppe.

●●●●●●●●

Hva er det som har utvikla en såkalt "sofaforening" til en sterk gruppe med klassekjempere, som ekskluderer streikebrytere og som vedtar ikke å bøye seg for en voldgiftsdom før "arbeider"-regjeringa har kommet så langt som til å foreslå den?

Erfaring i klassekamp. Det å stå midt oppe i en konfrontasjon som

klart viser hvem som er venn og hvem som er fiende. De har sett den tradisjonelle fienden, det internasjonale monopolborgerskapet, når det blir presset, de har opplevd vårt hjemlige borgerskap, via NAF, og dets hodeløse desperasjon når arbeidere ikke lar seg knekke med lure knep og fagre ord, men samla stiller seg på kamplinja. (lockout-truslene)

De har opplevd at Staten langt fra er noen hellig rettfærdig makt, hevet over klassekampen, men tvert imot et redskap fullstendig i hendene på herskerklassen.

(Riksmeklingsmannens provokatoriske forslag, voldgiftsretten) De har sett LO/DNA-toppens rolle, sett hva de gjør i praksis, og begynt å forstå DNA/LO-byråkratens faktiske og objektive klassetilhørighet. (Ledelsen i LO og DNA tilhører sjøl monopolborgerskapet, gjennom Landsbanken, Samtrygd, Samvirkelegene osv, og gjennom sin ledelse av statsbedrifter som Jernverket, Hydro osv. En DNA-regjering kan ikke være noe annet enn monopolborgerskapets regjering, og LO-ledelsen vil konsekvent måtte dolke arbeiderklassen i ryggen)

De har videre opplevd revisjonistenes støtte i ord og sabotasje i handling. (SV har fått oppfordring om å delta i støttekomite-

er på 18 lokale plasser, og gått med bare 2-3 steder. De har sabotert innsamliger på en rekke arbeidsplasser, og vi glemmer ikke SV-ledelsens oppfordring til LO's sekretariat om å gå inn i forhandlingene for å få dem løst. Selv etter å ha sett hva Aspengrens innføring i Heismonstørstreika betød av dolkestøt for de streikende, gjentok de oppfordringa under STK-streiken!) Streikende arbeideres eneste sanne venner har vist seg å være massene, leda av kommunistene.

Telefonsentralmontørene har erfart og opplevd, direkte og nært. Og de har fått hjelp til å sammenfatte og oppsummere erfaringene sine, gjennom pressa vår og gjennom direkte kontakt med kommunister.

Lenin sier om arbeiderne i streik:

"I normale fredelige tider utfører arbeiderne sitt arbeid uten å mutke, uten å motsi arbeidsgiveren eller diskutere sine forhold. I streiketider framsetter han sine krav med høy røst, han påminner arbeidsgiverne om alle deres overgrep, han krever sin rett, han tenker ikke bare på seg selv og sin egen lønn, men også på alle sine arbeidskamerater som har lagt ned arbeidet sammen med ham, og som reiser seg for arbeidernes krav uten å frykte prisen."

(Oktobers streikehefte)

Og seinere: "Ved enhver streik gjør tanker om sosialismen seg sterkt gjeldende blant arbeiderne, tanker om hele arbeider-

klassens kamp for frigjøring
fra kapitalens undertrykkelse."

I år etter år har telefonsentralmonterer funnet seg i utbyttinga, gått på jobben, jobba, gått hjem, spist, sett TV, sovet og gått på jobb igjen. Streika har fått dem til å gjøre saker de aldri har gjort før: holde innlegg på for- eningsmøter, stå på gata og samle inn penger til seg sjøl og sine streikende arbeidskamerater, demonstrere med fakler og transpan- ger for første gang i sitt liv, naboene ser dem på TV, der de ut- taler seg om krava sine, de reiser land og strand rundt og holder flammende appeller på streike- og støtte-møter.

Det er ikke samme persom som gikk hjen fra jobben dagen før streika brøt ut, og han som står på tal- erstolen på Chateau Neuf foran 2000 folk og med fast røst snak- ker om "klassedomstol", "sviket til DNA", "nødvendigheten av samhold og solidaritet". Nye ord, som har fått mening gjen- nom egen erfaring.

Lenin: "Enhver streik styrker og utvikler arbeidernes forståelse av at regjeringen er deres fiende og at arbeiderklassen må for- berede seg på å kjempe mot regje- ringa for folkets rett. Derfor lærer streikende arbeidere å forene seg; de ser at de først kan kjempe mot kapitalistene når de står sammen. Streik lærer ar- beiderne å tenke på hele arbeider-

klassens kamp mot hele klassen av fabrikkere og mot politistatens vilkårlige regjering. Derfor kaller sosialister streik for "en skole i krig", en skole der arbeiderne lærer å føre krig mot sine fiender for å frigjøre hele folket, alle som arbeider under kapitalens og regjeringens åk." (samme sted)

- HVILKE KRAV BLE INNFRIDD

Det var langt bedre enn det res- ultatet som noen andre oppnådde ved tariffrevisjonen.

De vant fram med en så viktig prinsipiell sak som fagbeskyttelse, ikke lenge etter at Schønbergutv- algets innstilling er offentlig- gjort, en innstilling som klart viser at den linja monopolkapi- talen og dens regjering går inn for er det stikk motsatte, nemlig utvisking av de faglige skille- linjene og oppløsning av de enkel- te fagene. Og vi skal også legge merke til det offensive i kravet til STK-montørene: de oppnådde nå fagbeskyttelse for første gang, mens andre faggrupper (f. eks. Grafisk) har ført langt mindre vellykka kamper av defensiv kar- akter: for fortsatt fagbeskyttelse. Videre fikk de innfridd kravet om eget lønnsystem.

De fikk et høyt kronetillegg, hvis en sammenlikner med andre grupper selv om de ikke fikk så mye som de hadde krevd.

Og de kom også langt i kampen om etterbetaling, de fikk gjennom prinsippet med å få utbetalt etterbetaling i form av en pøtt,

selv om de heller ikke her fikk så mye som de hadde krevd.

Resultatet var et klart tilbaketog for arbeidsskjøperne, selv om det kunne vært enda bedre.

Det var et tilbaketog, forårsaka av telefonsentralmonterenes vedtak om å gi blanke i en eventuell voldgiftsdom. Det var første gang siden Bygningsarbeiderstreiken i 1928 at noen slik trosset en voldgiftsdom. Og dengang skjedde det under en borgerlig regjering, mens vi altså nå har en DNA-regjering. Dette gjorde det svært lite ønskelig for Bratteli-regjeringa å gjennomføre voldgiftsretten. Av hensyn til det pinlige i situasjonen, ble LO-ledelsen tvunget til å gå på akkord med seg sjøl, ved at den måtte presse NAF til å gå med på et bedre tilbud, som monterene forhåpentligvis kunne støtte. (som de også gjorde). I streikens slutfase hadde vi altså å gjøre med et splitta borgerskap, å og med at det oppsto splittelse mellom LO og NAF.

På bakgrunn av dette kan vi også vurdere at det var unødvendig å akseptere et forslag som enda kunne bli langt bedre for de strei-

kende. Men når telefonsentralmonterene godtok det forslaget som ble resultatet straks fienden var kommet på gli, har det mange årsaker:

- Ten denser til svakhet og vakling blant deler av de streikende, som ble forsterka på grunn av nedgangen i økonomisk støtte etter jul, i tillegg til bekymring for økonomien ved overgang til ulovlig streik.
- Massemobiliseringa og demokratiet i streika, som var langt fra godt nok, selv om det var bedre enn det har vært mange andre steder.
- Det politiske nivået blant de streikende: evnen til å se streika i større perspektiv. Blant mye annet.

Likevel: Dette var folk som sto temmelig på bar bakke i kamperfarer i utgangspunktet. En lite sammensveisa gruppe uten noen som kunne gå foran med kommunistisk taktikk og strategi for kampen. Folk som i utgangspunktet hadde masse illusjoner å dra på, både når det gjaldt monopolborgerskapet, "arbeider"regjeringa og Staten.

FU/V ■ e

Streikestøttearbeidet

Om vi har sett i artikkelen om streiken, er resultatet svært avhengig av den støtta - politisk og økonomisk - som den får. Resultatet er også avhengig av den politiske bevisettheten

blant de streikende, arbeidernes evne til å vurdere situasjonen, legge opp taktikk overfor fienden, utvikle demokratiet og kampånden, og utvikle forståelsen for sin egen kamp i et større

perspektiv.

Og som kommunister har vi et stort medansvar for utviklinga og resultatet av streikekamper.

Distriktsorganisasjonen hadde 3 oppgaver i forbindelse med streiken:

- a) utvikle politikken i streiken.
- b) få igang politisk og økonomisk støttearbeid.
- c) opprette og utvikle kontakten med de streikende.

Til a)

For å utvikle politikken på et område, er det nødvendig med skikkelig kjennskap til området. I dette tilfellet måtte vi kjenne forholda til telefonsentralmontørene: kamperfaring, styrke, politiske motsigelser, osv.

Vi kjente ingen av de streikende fra før. Velgelig sto vi overfor en vanskelig oppgave. Likevel må vi slå fast at partiet i hovedsak gjorde en god jobb når det gjaldt å analysere situasjonen på de ulike stadiene av kampen.

Men vi var også prega av feil, og i hovedsak høyrefeil: Vi kom seint igang med de politiske diskusjonene. Dessuten hadde vi tendenser til å undervurdere utviklinga i streiken. Vi var ikke flinke nok til å bruke teorien, forståelsen for hvordan en streik utvikler de streikende var ikke grundig nok. Tanker som "det er ingen m-l'ere i streiken, klart

de vil knekke", gjorde seg til en viss grad gjeldende.

Dvs.: tendenser til idealistiske vurderinger.

Om b).

En streik er en hard økonomisk belastning på de som streiker. Streikefondene er altfor små på alle plan i fagbevegelsen, og streikebidragene er så små at de utgjør nok et redskap i herskerklassens hender for å opprettholde "lov og orden" på arbeidsplassene. Og den økonomiske linje som har vært ført av LO's ledelse og mellomskikt, skyldes ikke dumhet eller tankeløshet, det skyldes bevisst undergraving av kamplinja i fagbevegelsen.

Opprettelse og øking av streikefonds og streikebidrag, må bli et av våre viktigste kampspørsmål i fagbevegelsen framover - ei sak vi må ta et grep om umiddelbart, på alle plan! Derfor har det å holde liv i alle de tusener som har vært i streik siste år vært en oppgave for hele hele arbeiderklassen. Og oppgava er i hovedsak blitt løst tilfredsstillende, takket være kommunis-tenes innsats og initiativ.

Hele organisasjonen vår har samla inn penger: på jobben, i bolig-områder og på sentrale stands. Vi gjorde en ekstra innsats, ikke bare ei eller to uker, men i bortimot 4 mnd.

Og entusiasmen for hovedoppgava var stor; kameratene viste initiativ og skaperevne med å utvikle nye måter å samle inn penger på. De streikende forteller om penger

de har fått fra firmafester og konserter, selv fra et bryllup fikk de streikestøtte.

2. Likevel: vi samla inn 4-5000 kr. for lite pr. dag. Dette skyldes bl.a. at vi var for baktunge i å komme igang med å danne streikestøttekomiteer lokalt. Vi kom ikke igang før flere uker etter at de streikende hadde oppfordret til det gjennom KK. Dessuten var politikken for komiteene altfor lite utvikla fra DS' side. Men til tross for manglende retningslinjer fra DS' side, har enkelte av komiteene gjort en utmerka jobb, som vitner om stor evne til sjølstendighet og forståelse for streikestøttearbeidet. På arbeidsplassene har det også vært tendensor til baktunghet, mange steder har arbeidet blitt hemma av legalistisk og defensiv holdning: vi har gått og venta på at et sosialdemokratisk eller revisjonistisk klubbstyre skulle behandle streika og forhåpentligvis sette igang innsamlinger på selvet. DS burde vært mer årvåken på disse feila, og brukt streikestøttearbeidet til å korrigere den.

Om c).

Som slått fast under pkt.a), var utgangspunktet for kontakt med

ALKOHOLEN, (forts. frs.)

kiske helss til alkoholisten.

En med dårlig psykisk helse som drikker en liten alkoholmengde pr. dag hver dag vil etter all sannsynlighet ut-

de streikende vanskelig, fordi vi ikke kjente noen av dem fra før. Likevel representerer STK-streika et godt skritt framover i forhold til årets tidligere kamper. Våre faglige kadre har utvikla god kontakt med de streikende, og jevnlig diskutert utviklinga og linjene framover med dem.

Sluttord: STK-montørene har motatt 700 000 kroner i streikestøtte, og mesteparten skyldes vårt mobiliseringsarbeid! Og KK har vist seg som den eneste avisa som tar arbeiderklassens kamper alvorlig her i landet. Kommunistene har vist seg som de eneste som konsekvent stiller seg på arbeiderklassens side i klassekampen. Så vi kan oppsumere at vårt arbeid har spilt en meget vesentlig rolle i streikens utvikling og styrke og ikke minst: resultat. Og det er også fienden klar over. Aspengren uttaler f.eks. stor misnøye med at andre faglige organisasjoner og utenforstående ellers blander seg i en konflikt og uttaler seg til støtte for en av partene! (Arb.bl.28.I.)

FU/Ve

vikla alkoholieme etter en tid.

Alkoholieme er det stadium i sjukdommen da det oppstår abstenans-symptomer når en slutter å drikke, får dilirium. 10 prosent og sannsynligvis flere av Norges befolkning, er i den fasen av sjukdommen. Pasienten der som regel alltid av en komplikasjon av sjukdommen. Vi veit at alkohol, uansett i hvor

forts. S.

SOLIDARITET I PRAKTISK POLITIKK

er APs parole til 1.mai. Slik oppsummerer LO-formann Aspengren streikene og støttearbeidet. Tankevekkende lesning:

LO-formannen berørte også de to langvarige konfliktene vi har opplevd, heismontørstreiken og telefonsentralmontørstreiken uten å si hvem de omfattet, og så som i sin mening at han ikke ser det som noen fordel at et tariffoppgjør trekkes så lenge ut, selv om det alltid vil være slik med forbundsvise oppgjør at alle ikke kan komme i gang på samme tid.

— Når et par av tariffoppgjørene ble særdeles vanskelige, tror jeg nok det før en del skyldes at andre enn faglige hensyn kom inn i bildet, fortalte Aspengren. — Det må vi vel regne med så lenge vi har en politisk splittet arbeiderbevegelse. Vi ser nå at folk utenfra blandet seg inn med sin propaganda og sine støtteaksjoner, og dette har ledt for å forkludre oppgjørene. Dette forplanter seg også i en viss grad til fagbevegelsen selv. Vi kan se det på resolusjoner som ble vedtatt i noen klubber og fagforeninger omkring landet.

LO tok i fjor konsekvensen av at hvert forbund skulle ordne sine egne avtaler. Vi fulgte selvfølgelig opp med, men var varssomme med å forstå oss rike uten at vedkommende forbund ble om rid. Jeg tror at denne linjen burde vært fulgt, også av klubber og foreninger som ikke var direkte berørt av de konfliktene vi fikk. Man bør være varsom med å vedta resolusjoner og andre støtteiltak og særlig når man kanskje ikke fullt ut kjenner til grunnlaget for konflikten, sa Aspengren.

UNGER OG DEMONSTRASJONER

I AKP er en stor del av medlemmene mellom 20 og 30 år, gift og med småunger. Mitt inntrykk er at når det er demonstrasjoner er det en selvfølge at den ene av foreldrene er hjemme pga. ungen(e). Siden AKP'ere ofte er gift med AKP'ere, fører dette sjølsagt til at ganske mange ikke følger direktiv om oppmøte. Jeg mener at det svært ofte er liberalisme bak slik "hjemme-sitting". Vil med en gang markere meg mot å bli misforstått: når ungene er sjuke, eller når det er sprengkaldt, osv. må en sjølsagt ta forbehold.

Men mitt inntrykk er at begrunnelser som går på at "det blir så hektisk", "ungen får ikke lagt seg til vanlig tid," o.l. egentlig ikke holder. For er det ikke slik at dersom en har noe privat fore, besøk hos venner, ærender, e.l., da er det ikke så farlig om sengetida skyves litt eller om det går litt hektisk for seg etter jobben.

Dessuten mener jeg at det er et visst poeng i at ungene, når de blir noen år, synes det er moro å gå i tog. Det er viktig at våre unger lærer å like store folkemengder og demonstrasjoner.

NB: Jeg tar sjølsagt et viktig forbehold: Nå er det rolige demonstrasjoner. Vi vet ikke hvor lenge det varer. Når det blir hardere forhold, er nok barnevakt en bedre løsning.

A

ALKOHOLEN, forts. fra s.

små mengder, bedøver hjernen. Arbeiderklassen trenger klarhet og atter klarhet, derfor er alkohol totalt uforenlig med politisk arbeid. Jeg mener vi bør være konsekvente på dette punktet. Vi tillater ikke Brigg på sommerleir, heller ikke pils til maten før et møte. Jeg mener at parola "Fram for en alkoholfri livsstil" er nødvendig og riktig.

Folk flest er usikre og har vanskeligheter

for å komme i kontakt med andre mennesker, de er ofte hemma av borgerlige fordommer, når fremmede mennesker kommer sammen på fest og annet sosialt samvær tror jeg likevel det kan være riktig å bedøve hemninger med alkohol, men jeg mener det er dødsens nødvendig å være klar over at det er bedøvelse av borgerlige feil, og ikke noe annet.

DNS våren 1975

— laurdagsmøte —

RELIGION OPIL 1 FOR FOLKET.

8. februar.

Otto Hauglin, Stortingsmann frå SV
og Oddmund Seylen, AKP(m-l)

Bind religionen folket i kampen for egne retter. Er det gale å tru at metafysikk kan vere rettesnor i kampen for eit sosialistisk samfunn? Kven er det som brukar religionen som undertrykkingsmiddel? Monopolkapitalen har brukt religionen mot folket og dei brukar han framleis. Skål vi støtte opp under dette?

FAGRORSLA OG KAMPEN FOR ARBEIDSMILJØET.

15. februar.

»Om det er slik at dei langsomt drep oss medan vi svertar for profitten deira — kva då?» Dette spørsmålet frå teaterstykket Svartkatten har vorte blodig alvor for fleire og fleire i den siste tida. Falconbrigde, Odda, PVC-avdelinga på Hydre osv. er nokre døde. Fagrørsla har no teke opp kampen for eit skikkeleg arbeidsmiljø, og denne kampen må samstundes rettast mot kapitalistane sitt profittjag. Studentane kan ikkje stille seg utanfor denne kampen, her og må ein velje side.

1. mars SOKELYS PÅ HØYRE.

Kåre Willoch, formann i Høyre.
Sigurd Allern formann i AKP(m-l).

DNA — EIT ARBEIDARPARTI?

22. februar.

Reiulf Steen frå DNA og Finn Sjøe frå AKP(m-l).

DNA har gjennom femti år hatt regeringsmakta i Noreg med berre få avbrot. Den siste tida har DNA gått kraftig attende, og særleg etter EEC-røystinga. Denne røystinga syntte at DNA ikkje var i pakt med folkefleirtallet. Vi meiner det er rett å spørje seg om DNA i dag er eit parti i arbeiderklassen si interesse.

DAGHEIM — Plass og pris.

8. mars.

Margrethe Holmebakk, barnehagelærer.
Institusjonssjef Uberg.

KRIMINALITET SOM KLASSESPORSMÅL

15. mars.

Tony Rosendahl.

KVA ER SOSIALISTISK BUSTADPOLITIKK?

5. april.

Roar Wiik, SV, boligrådmann i Oslo.
Jan Carlsen, AKP(m-l), lærar ved Arkitektihøgskulen.

Er det viktigare å halde oppe eit godt miljø for dei som bur på Rodeløkka no, enn å byggje blokkar med plass til ti gonger så mange?

Motet vil stille spørsmålet om kva for oppgåver sosialistar har i bustadpolitikken på kort og lang sikt, og vil i mangt bli ei avdekkjing av to linjer i bustadkampen.

KVEN TENTE PÅ KRIGEN?

12. april.

Terje Valen har skrivi ei bok om emnet.
Øystein Fjærli, oberstløytnant.

19/4. 1. MAI-MØTE.

KONFRONTASJONSMØTE MELLOM KANDIDATSTYRENE

26. april

KOMMUNEVALET 1975.

3. mai.

Carl Erik Schulz, AKP(m-l) og ein representant for SV.

GENERALFORSAMLING.

10. mai.

— tysdagsmøte —

NÅR

11. februar.

KV. ... NORSK REV. SÅ REAKSJONER.

25. februar.

Bjørn Sand.

KVINNEFEST.

4. mars.

ALKOHOLSPREIINGA — EI HINDRING I KLASSEKAMPEN? (K).

11. mars.

KVEN OG KVA SVIKTA? — 9. APRIL 1940. (K)

9. april.

Lars Borgersrud.

Å BU PÅ HERBERGE.

15. april.

SUPERMANN ELLER MAURTUA.

22. april.

Barne- og ungdomskulturen i søkelyset.

Inger Hagerup.

FEST FORAN 1. MAI

29. april.

For å ha røysterett på generalforsamlinga, må ein
1) vere medlem av Samfundet seinast 14 dagar før generalforsamlinga.
2) ha gyldig klipp frå to møte. For å få gyldig klipp må ein vere til stades under hovudposten på møtet.